

igjennem Finantsloven, saa indtræffer det Uheldige, som jeg allerede tidligere idag i Anledning af en tidligere Sag har paapeget. — Jeg maa altsaa holde for, at dette Lovforslag maa, hvis det skal opføres til Lov, undergaae ikke uvæsentlige Forandringer og Forbedringer, der vilde kræve en saadan Undersøgelse, som kun kan finde Sted i et Udvalg, og som jeg altsaa siden skal tillade mig at gjøre Forslag om at maatte blive nebsat.

Judenrigsministeren: Der er vistnok ikke Noget, der kan give Anledning til saa forskjellige Meninger, som naar Taler er om Embedsmændenes Lønning. Man kommer da ind paa høist forskjellige Synspunkter i saa Henseende. Jeg skulde have glædet mig meget, naar der var blevet vedtaget noget høiere Sætser, det skulde have været mig meget kjær; men jeg kan dog ikke Andet end tage imod Loven i det Hele, som den foreligger fra det andet Thing. Hvad der bevæger mig dertil, er fornemmelig Hensynet til følgende Omstændigheder. For det Første giver denne Lov sig ikke ud for at være en endelig Lov; den træder frem med en vis Besædenhed, som om den selv søgte, at den led af nogle Mangler. Den har i den sidste Paragraph udtrykkelig den Bestemmelse, at den efter nogle Aars Forløb skal underkastes en Revision. Jeg nærer intet Haab om, at man ved at udsætte Sagen ifølge det Synspunkt, som den erede sidste Taler gjorde gjældende, skulde opnaae noget Resultat. Men dertil kommer en anden Betragtning, at der er visse Gagesætser, som ere slaaede fast, og dersom Loven nu ikke vedtages, gaae Aarene hen, og de, som skulde modtage nogen Forbedring i deres Løn, opnaae da ikke nogen Forbedring. Endelig er der den Omstændighed, at man i de sidste Aar har vedtaget paa en særegen Maade almindelige Lønningslove, nemlig gjennem de saakaldte Korn-Byg-Love eller Blandingsædslove, eller hvad man nu vil kalde dem. Det vilde altsaa være nødvendigt, dersom man ikke havde Haab om, at faae denne Lov gennemført, at søge at faae en saadan Lov frem; men jeg tvivler paa, at selv det vilde være et Forsøg, der vilde føre til et helbigt Resultat, som Sagen i det Hele ligger for, efter de udførlige

Behandlinger af Lønningsloven, der have fundet Sted. Hvad § 8 angaaer, da er det ganske sikkert, at det Tilfælde kan indtræde, at der allerede ved Besættelsen af en Lønning eller et Honorar for et Embede er taget Hensyn til, at det skal betragtes som en Dipost. Jeg troer ikke, at det vil udøve nogen saadan gjennemgribende Indflydelse paa de Embedsmænd, hvorom her er Tale; ialtfald er der taget et skjønsomt Hensyn til de nærværende Embedsmænd ved Lovens Bestemmelser, og endelig skjønner jeg heller ikke, at der kan være Noget til Hinder for, naar der vises sig Ulemper i enkelte Tilfælde, at man da retter gjennem Finantsloven. Naar selve Lønningsloven indeholder en Bemyndigelse dertil, ligger der en Bemyndigelse for Finantsloven til at beskæftige sig dermed. Man maa heller ikke blive altsfor angstelig og bange for at bestemme Noget gjennem Finantsloven. Det er ganske vist, at Finantsloven kan misbruges, men man maa heller ikke gaae saa vidt, at man skulde føle en Skræk, hvis der efter en udtrykkelig Bestemmelse i en Lønningslov skulde blive sat nogle Sætser op; thi herom er det, her vil blive Tale; at denne Bestemmelse skulde komme til Anvendelse ved at sætte nogle Sætser ned, kan der fornuftigvis ikke være Tale om. I og for sig tør det ansees som en Regel, der er fornuftig og vel begrundet, at man er imod Foreningen af flere Embeder, at man er imod i et Par Hænder at nedlægge flere Embeder, og det er ingenlunde enestaaende i de europæiske Lovgivninger, at man søger at modarbejde dette ved at bestemme, at der saa findes en Besættelse Sted i Lønnen; for at høre Tilbøjeligheden til at straffe flere Embedsgager til sig, er det sat ligesom en Modvægt, at der skal findes en Besættelse Sted. Jeg troer ogsaa, man maa indrømme, at den Maade, hvorpaa de Spørgsmaal, som ere rejste, ere blevne løste i en anden Lov, nemlig Loven af 12te Januar 1858, i det Hele taget har været fornuftig og tilfredsstillende, og ikke givet Anledning til nogen Banfelighed. Idet jeg altsaa vel ikke kan sige, at jeg med nogen fuld Tillid og Fortrustning for mit Vedkommende vil modtage denne Lov, maa jeg dog fremhæve, at det tillige gjennem forskellige Be-